

dle § 17 čís. 1 zák. na ochr. rep., ačkoliv prý toto jednání rozsudkem zjištěné zakládá skutkovou podstatu zločinu podle § 2 téhož zákona. Stížnost je však neodůvodněná.

Subjektivní stránku zločinu § 2 zák. dovozuje z rozsudkového zjištění, že obžalovaný jednal ve srozumění se sousedícími exponenty NSDAP. a že prokázaně navázal přímé styky se členy úderných formací NSDAP. v hostinci W., které upozornil na příchod několika komunistů, a že se dal do služeb strany NSDAP. jako agent provokatér, že znal cíle strany NSDAP., i pokud směřují k úkladům o republiku Československou, naznačeným v § 1 cit. zák., a přes to pro stranu tu pracoval. Zjištění to však nemůže býti dostatečným podkladem pro závěr, že skutek, pro který je obžalovaný souzen, se stal k úkladům o republiku, zejména když je obecně známo, že strana NSDAP. sleduje různé cíle. Jedině z programu strany, aniž se vzalo v úvahu to, co bylo zjištěno o činnosti obžalovaného, nelze usuzovati na to, že styk obžalovaného s touto stranou se dál k úkladům o republiku. Právě to nalézací soud vyloučil. Neboť srozumění obžalovaného se sousedícími exponenty strany NSDAP., navázané styky se členy úderných oddílů NSDAP. a konání služeb agenta provokatéra u této strany, neneslo se podle zjištění soudu k úkladům o republiku, nýbrž znamenalo podporu zmíněné strany a jejích útvarů v jejich činnosti proti komunistům; toto zjištění zmateční stížnost nenapadá. Přípravou úkladů o republiku nestalo se pak ještě toto jednání obžalovaného tím, že obžalovanému bylo známo, že NSDAP. v Německu a její formace sledují (jak zní správně dotyčná zjištění rozsudku) v zásadě cíl přičlenění všech Němci obývaných v cizích území k nynějšímu Německu, tudíž i poněmčilých území Československé republiky. Neboť znalost programu a cílů NSDAP., i pokud se dotýkají územní celistvosti ČSR., nenahrazuje, uvedenou subjektivní náležitost skutkové podstaty § 2 zák., když je zjištěno, že obsahem a účelem styků obžalovaného s NSDAP. nebylo uskutečňování právě těchto cílů strany. Nalézací soud vyloučiv, že se styk obžalovaného s NSDAP. dál k úkladům o republiku, není v rozporu se svým předchozím zjištěním, že obžalovanému šlo o akci proti komunistům. Nedůvodná zmateční stížnost byla proto zamítnuta.

Čís. 4943.

Ustanovení § 28 odst. 2 zák. na ochr. rep., podle něhož je vyloučeno snížití trest na svobodě pod dolejší hranici sazby, jde-li o zločin podle § 2 cit. zák., platí i pro případy, kde trestný čin přípravy úkladů (§ 2) vzhledem k pozdějšímu předpisu § 3 al. 1 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. pozbývá slovního označení »zločin« a nazývá se jen »proviněním«.

(Rozh. ze dne 7. března 1934, Zm II 7/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti veřejného obžalobce do rozsudku senátu mládeže u krajského soudu v Opavě ze dne 19. září 1933, jímž byl obviněný uznán vinným proviněním přípravy úkladů podle § 2 odst. 1—3 zák. na

ochr. rep., tuláctví a žebroty podle §§ 1, 2 zák. čís. 89/1885 ř. zák. a nedovoleného držení a nošení zbraně podle §§ 2, 32, 36 zbroj. pat., a podle § 3 zák. o trestním soudnictví nad mládeží a se zřetelem na § 35 tr. zák. s použitím § 54 tr. zák. odsouzen k trestu zavření na pět měsíců, zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu a obviněnému vyměřil znovu trest podle § 2 zák. na ochr. rep. a § 8 odst. 3 zákona o trest. soud. nad mládeží se zřetelem na § 35 tr. zák. a to trest zavření na šest měsíců.

D ů v o d y:

Obžalovaný byl uznán vinným proviněním příprav úkladů, tuláctví, žebroty a nedovoleného držení a nošení zbraně podle § 3 zák. ze dne 11. března 1931, čís. 48 sb. z. a n., § 2 al. 1—3 zák. na ochr. rep., §§ 1 a 2 zák. o tul. a §§ 32 a 36 zbroj. pat. Nálezací soud vyměřil mu trest při zřeteli na § 35 tr. zák. podle I. sazby § 2 zák. na ochr. rep. a § 8 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. a to za použití § 54 tr. zák. zavřením na pět měsíců.

Státní zastupitelství právem vytýká tomuto rozsudku zmatečnost podle § 281 čís. 11 tr. ř. Podle § 28 odst. 2 zák. na ochr. rep. je vyloučeno snížení trestu na svobodě pod dolejší hranici sazby, jde-li vůbec o zločin uvedený v § 2 zák. na ochr. rep. Toto ustanovení § 28 odst. 2 platí i pro případy, kde trestný čin přípravy úkladů (§ 2) vzhledem k pozdějšímu předpisu § 3 al. 1 zák. čís. 48/1931 sb. z. a n. pozbývá slovního označení »zločin« a nazývá se jen »proviněním«. Právě-li rozsudek, že podle doslovného znění zákona o trestním soudnictví nad mládeží není použití mimořádného práva zmírňovacího vyloučeno, i když v jiném zákonu (zákon na ochr. republiky) toto snížení trestu pod dolejší hranici trestní sazby je pro dospělé osoby vyloučeno, tím více když prý zákon o trestním soudnictví nad mládeží je zákonem pozdějším, nemůže rozsudek citovati a dovolati se žádného ustanovení tohoto pozdějšího zákona, z něhož by mohl dovoditi, že všeobecně závazný předpis § 28 odst. 2 zák. na ochr. rep. pozbyl dnem 1. října 1931 účinnosti pro mladistvé. Ovšem nastupují podle § 8 odst. 3 zák. o trestním soudnictví nad mládeží nové základní trestní sazby, na něž se pak vztahuje zmíněné ustanovení § 28 odst. 2 zák. na ochr. rep. Omezuje-li tedy zákon užití mimořádného práva zmírňovacího hledě na sazbu stanovenou na trestný čin (viz na př. § 28 zák. na ochr. rep.), sluší přípustnost užití mimořádného práva zmírňovacího posuzovati se zřením k sazbám sníženým podle § 8 odst. 3 zák. o trestním soudnictví nad mládeží, které jsou pak sazbami základními. (Srov. Komentář Dr. Miřičky k uvedenému zákonu, str. 36, 37.)

Nálezací soud vyměřiv obžalovanému trest zavření pouze v trvání pěti měsíců, ač nejnižší trestní sazbou je tu podle § 2 zák. na ochr. rep. a § 8 odst. 3 zák. čís. 48/1931 zavření na šest měsíců, vykročil ze své moci trestní a zatížil rozsudek zmatečností podle § 281 čís. 11 tr. ř.; bylo tudíž vyhověti zmateční stížnosti státního zastupitelství uplatňující tuto vadnost, zrušiti výrok o trestu a obžalovanému vyměřiti za právoplatné již odsouzení nový trest v mezích zákona.